

המכירות של טווינה, צעיר העונה לשם אריה, לא היה מוכן לאשר כי המכשיר אותו הציגה המיטרה הוא המכשיר שניגנב מהחנות.

לינת-לילה

בגן ציבורי

עומת אלה עומדת הגירסה של משה מצליח בן ה-17, חברו של שלמה. סיפר השבוע משה: "עם סיום הלימודים החלטנו שלמה ואני לעשות טיול בצפון הארץ. אספנו כסף, עבדנו במיטות פרחים וב עבודות אחרות ונסענו לטבריה. היכן שר אביו של שלמה שירת במילואים. לא הצלחנו לאתר את היחידה של אבא של שלמה. בלינו קצת בכינת והתחלנו לחזור הביתה. לאשדוד.

כשהגענו לתל-אביב הלכנו דבר ראשון לסרט, בקולנוע אופיר. אחרי הסרט הסתר בכנו עוד קצת בעיר והגענו לגן צ'ארלס קלור, בדרך ליפו. החלטנו לישון בגן עד הבוקר ולמחרת להמשיך לאשדוד. חילקנו את הלילה בינינו לשמירה. כאשר אני התעוררתי שלמה לא היה לידו."

האם מתייכחת

מלכה בן-שלום, אמו של הנער שנרצח על-ידי המיטרה בן צפון תל-אביב, קיבלה את הידיעה שהוא נפצע בתמונה היא נראית בבית הקברות עם קרובה. אנוש 24 שעות אחרי שנפגע.

ויבבתם של שלושת אחיותיו של שלמה פרושם אחד: מיטרה ישראלית שכולה והרוסה.

חופשה אחרי

המוות

אין ספק שאילו היו שני בלשי המדור המרכזי רוצים, היו מצליחים לעצור את שלמה, גם כשאקדחם נשאר בנרתיק. הבלשים המאומנים בוודאי יכולים להשיג בריצה נער בן 16, בעיקר כשדובר מחוז תל-אביב מודה כי היריה נעשתה ממרחק של 20 מטר בלבד. מרחק אותו קל לצמצם במאמץ קטן מצד השוטרים הרודפים.

בנועריים

טיים של בלשי המדור ממשיכים לחגוג. מפקד המחוז ניצב דויד עופר מכנה את אנשי היחידה: "הבנים שלי". כל הצלחה הנרשמת לזכות היחידה, בין היא הצלחה אמיתית ובין שהיא של יחסי-ציבור, וזכה לחגובה מיידית שלו. הוא מופיע במשרדי היחידה או מזמין את בלשיה ללשכתו לי שתיית קוניאק.

מערכת יחסים זו הביאה לכך ששוטרי היחידה יודעים כי אסור להם לחזור למטה שלהם ללא תוצאות. מעקב שנכשל, תצפית שלא מעלה דבר, חקירה המגיעה למבוי סתום פירושה: לעג מצד חבריהם, מבט זועף של עופר.

התוצאה היחידה שאליה מוביל מצב זה, היא רציחתו של שלמה בן-שלום. שלמה היה תלמיד הכיתה השישית בבית הספר המקיף באשדוד. דמותם של חבריו לכיתה, אשר באו עם זר פרחים ענקי להלווייתו, הייתה צריכה להדיר את שנתם של רס"ש אלפמן, ניצב עופר ושל כל אחראי נוסף לרצח בדם קר בחובות תל-אביב. זעקות הכאב של אמו, בכיו של אביו,

אם החליט מיטרת תל-אביב לחקור את הפרשה ברצינות, ואם היא תהיה מסוגלת לכך יהכן ויתגלה איוו מהגירסאות נכונה. אז גם אולי יתברר אם שלמה אמנם פרץ לחנות וגנב את הרשמקול, או שזה היה הרשמקול הפרטי שלו. לדברי מיטרתו של שלמה היה ברשותו רשמקול, שאותו הוא רכש בכסף שהרוויח ובכסף שהשלימו לו הוריו.

אולם גם אם יתברר ששלמה אכן גנב את הרשמקול, ושאינו זו המצאה משטרית כדי להצדיק את הרצח, גם אז נישארת השאלה: עד היכן עוד תידרדר מיטרת תל-אביב במאמצייה להציג בפני הציבור הצלחות מדומות בכל מחיר?

אין ספק כי איבוד העשתונות של הי מיטרה, המרשה לעצמה לירות בנערים עוברי-אורח מבלי שהם עברו עבירה הי מצדיקה פתיחה באש. הוא תוצאה ההי דרדרות הפוקדת עתה את המיטרה בארץ בכלל ואת מיטרת מחוז תל-אביב בפרט.

הירות לעבר אורחים, נשים וילדים שי החלו בגדה המערבית עברו לכפרים הי ערביים שבתחומי הקו הירוק, הגיעו גם לרחוב דיזנגוף בתל-אביב.

כדי להבין כיצד מעו שוטר לפתוח באש על נער בן 16 יש להבין את הקורה בתוככי מיטרת תל-אביב. יחידת הווקרה של מפקד המחוז, ניצב דויד עופר, היא היחידה המרכזית, אשר נקראת כפי אנשי העולם התחתון הבולשת, או המדור, על שם שמה הקודם של היחידה: המדור המרכזי.

כדי להגיע להשיגים ביחידה זו, אישר עופר גיוס כוח אדם בלתי מוגבל.

כך אירע שלצד בלשים מצויינים, אנשי מיקצוע מעולים, התגייסו ליחידה המרכזית טיפוסים אפלים, אנשי שרירים, בריינים בעלי עבר פלילי, טיפוסים אלימים ופרימיטיביים אשר רק בזכות המיקרה ובזכותו של עופר הם נושאים את תג המיטרה. לולא היו מתגייסים למיטרה, ייתכן מאד שהם היו נתקלים בה בעברו הי שני של המיתרס — כאנשי העולם התחתון.

מיטב השערוריות של מיטרת מחוז תל-אביב היו דווקא ביחידה המרכזית. שוטרים שהתגלו כסרסורי זוגות, ספקי סמים, גנבים ומועלים הם כולם אנשי היחידה המרכזית.

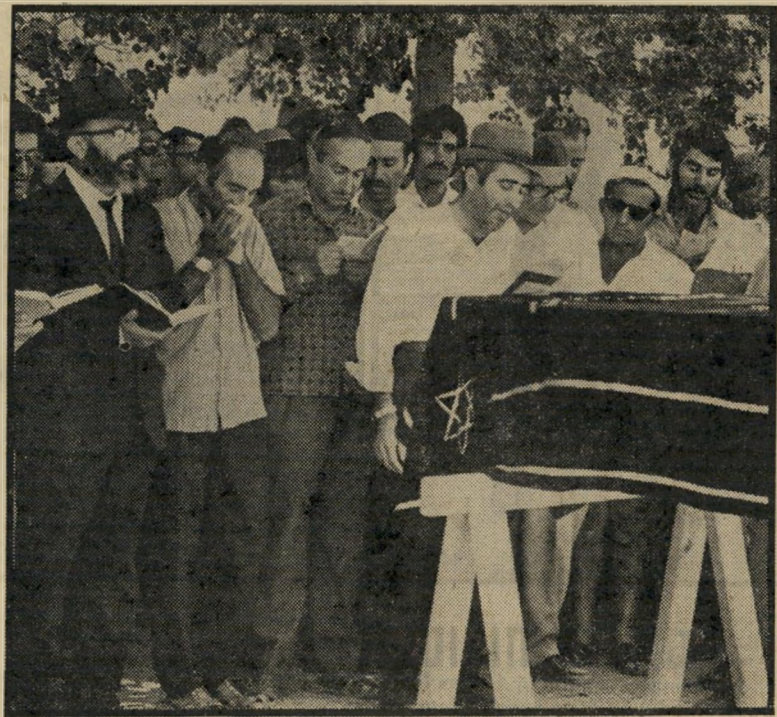
קוניאק

למצליחים

אחד הסממנים האופייניים ביותר של בלשי יחידה זו הוא האלימות. אין כמעט עציר המובא לבית-מישפט על ידי בלשי היחידה, לשם הארכת מעצר, שלא ניכרים בו סימני אלימות אכזריים ברורים. מרבית השופטים מעדיפים להתעלם מתלונות הי עצירים על מכות ועינויים, והיצרים הסדיס-

החברים אבליים

(בתצלום משמאל) חבריו של שלמה בבית-הספר המקיף א' מאשדוד, מורים, מורות, ונערים שהיו חבריו מהשכונה, הביעו את הזדהותם עם זיכרו של נער שנרצח על-ידי המיטרה. קהל רב של תושבי אשדוד, מכריו של הנער, השתתפו בטכס ההשכבה בבית הקברות. למטה: אליהו בן-שלום, אביו של הקורבן, בוכה לתוך מיטפתו ליד הארון של בנו.

אך לאלפמן היה נוח הרבה יותר לשלוף אקדח ולפתוח באש. הדם לא היה דמו שלו. קל היה לו ולמפקדיו להצדיק זאת אחר כך במסכת שקרים, גם אם היא באה על השבון וזכרו של קורבנם.

בכל מדינה אחרת היה האחראי על אלפמן מגיש את התפטרותו. אולם דויד עופר התר ייחס לכל העניין כאילו הוא לא נוגע אליו כלל. הוא לא קילקל לעצמו את תוכניותיו ויצא לחופשה, שאותה תיכנן לפני הרצח.

אך האשמה היא לא באלפמן ולא בעופר. המערכת המיטרתית פשטה מזמן את הרגל. לעופר יש דוגמה מנחה של מפקדו, מפכ"ל המיטרה רבי-ניצב שאול רווליו, אשר גם הוא נוהג לאבד את עשתונותיו בכל פעם שהוא ניצב מול מצבי לחץ. יש לו גם את הדוגמא של שר המיטרה שלמה הילל שמונן פסק להתעניין במה שקורה במיטרה, שעליה הוא אחראי. בסוף השבוע עדיין עבדו שני השוטרים שהיו מעורבים במיקרה.

עד שלא יעשה ניקוי ראש כללי כי מיטרה, ימשיכו מפקדיה לחפות על הי השתוללות, ויוסיפו שוטריה להשתולל. שלמה בן-שלום לא היה הקורבן האחרון.